

PIENYRITTÄJÄ- OHJELMA

TURVAA JA JATKUVUUTTA PIENYRITTÄJÄN ARKEEN

vasemmisto

RIKKAUTTA JOLLA ON ARVOA

Hyväksytty
Vasemmistoliiton
puoluehallituksessa
18.9.2010.

1. JOHDANTO

Omalla työllään itsensä elättävät ammatinharjoittajat ja pienyrittäjät ovat aina olleet tärkeä osa vasemmistolaista liikettä. Vasemmisto toimii työtä tekevien ja heikommassa asemassa olevien puolesta.

Oikeisto esiintyy kaikkien työnantajien ja kaikenlaisten yritysten etujen ajajana. Erilaisten yritysten intressit ovat keskenään ristiriitaisia. Työllään elävät yrittäjät ovat heikoilla pääomavaltaisten suuryritysten hallitsemilla markkinoilla ilman vahvaa hyvinvointivaltiota.

Yleiset käsitykset yrittäjistä eivät enää vastaa tämän päivän todellisuutta. Pienyrittäjien ja etenkin itsensä työllistävien yrittäjien asema on hyvin samankaltainen palkkatyöläisen kanssa, joskus jopa heikompi.

Yrittäjä on usein markkinoiden ja pääoman armoilla siinä missä muutkin työtä tekevät ihmiset. Osalla yrittäjistä tulot ovat pienempiä kuin suomalaisilla keskimäärin. Suomessa lakisääteinen työttömyysturva on ulotettu myös yrittäjiin, mutta se ei vastaa riittävän hyvin tämän päivän tarpeisiin.

Yrittäjän asema työmarkkinoilla kaikkine vaikeuksineen on unohdettu ja yrittäjäpolitiikka on tehty poliittisia irtopisteitä keräten. Pelkkä puhe ”yrittäjämysteisestä ilmapiiristä”, ”toivosta” tai ”kannustavuudesta” ei riitä. Vasemmisto vaatii konkreettisia parannuksia pienyrittäjien ja itsensä työllistäjien arkeen ja asemaan.

Suomessa oli alkutuotanto pois lukien yrityksiä työ- ja elinkeinoministeriön arvioiden mukaan vuoden 2008 lopussa yli 262 000. Määrä on lisääntynyt tasaisesti vuodesta 1995. Etenkin viime vuosina nettokasvu on ollut voimakasta.

Yksinyrittäjien määrä on jatkuvassa kasvussa. Pienet ja keskisuuret yritykset ovat yhä merkittävämpiä työllisyyden kannalta ja suuryritysten merkitys työllistäjänä vähenee.

Samalla kun tuetaan uusien tarpeellisten yritysten syntymistä, tulee kuitenkin toimia lisääntyvää pakkoyrittäjyyttä vastaan. Yrittäjyyden tulee olla aito valinta, ei suurten yritysten, kuntien tai valtion keino päästä eroon työnantajavelvoitteista.

Emme hyväksy työntekijän palkkasuhteen muuttamista yritysmuotoiseksi työskentelyksi ilman työntekijän suostumusta. Yritystoiminnassa pitää toteutua aina yrittäjyyden peruspiirteet. Yrittäjän pitää voida määritellä itse työnsä hinta, työaikansa ja työtapansa, eikä yrittäjän pidä olla täysin riippuvainen yhdestä asiakkaasta.

Yrittäjällä pitää olla mahdollisuus voittoon ja sen aikaansaamiseen itse valitsemillaan tavoilla. Yrittäjä ei voi työskennellä toisten johdon alaisena. Mikäli näin ei ole, hänet pitää katsoa niin verotuksessa kuin työsuhteiden osalta toisella työsuhteessa palkkatyötä tekeväksi henkilöksi.

Pakko- ja näennäisyrittäjyyttä ei saa hyväksyä. Yrittäjyyden tulee olla perusteltu ja yksilön kannalta positiivinen ratkaisu tehdä työtä ja hankkia itselleen toimeentulo.

Huolimatta kasvavasta yritysten määrästä pienyritysten ja etenkin itsensä työllistävien asemaan ei juuri ole kiinnitetty huomiota. Poliitiikkaa on tehty pääomavaltaisten alojen ja suurten yritysten näkökulmasta. Pienyrittäjien vaikeuksien huomioiminen on jäänyt muiden poliittisten kysymysten jalkoihin mm. eläkejärjestelmästä, sosiaali- ja työttömyysturvasta tai verotuksesta keskusteltaessa. Kuitenkin yrittäjien tulojakauma on huomattavan vino, erittäin pieniä ja erittäin suuria tuloja on paljon.

Yrittäjien tulotaso vaihtelee merkittävästi eikä yrittäjien voi selkeästi sanoa kuuluvan mihinkään yhteiskuntaluokkaan tai sosiaaliseen ryhmään tulotason perusteella. Vasemmisto on erityisen huolestunut niistä yrittäjistä, jotka eivät saa työstään riittävää toimeentuloa ja joiden tulot ovat epävarmoja.

Yritysten kasvua ja kehitystä on syytä tukea työllisyydenkin takia, muttei pidä väheksyä itsensä työllistämistä ja pienyrittäjiä, vaikka he eivät olisikaan kasvuhakuisia. Suomessa yrityspoliittikka on ollut vienti- ja teollisuuspainotteista. Jatkossa myös pienyrittäjiin pitää kiinnittää huomiota.

Pienyrittäjät tulee ottaa huomioon kaikessa päätöksenteossa. Julkiset palvelut pitää ensisijaisesti ja pääasiallisesti tuottaa kunti-

en ja valtion toimesta, se on järkevää myös yrittäjien kannalta. Kun toimintoja ostetaan yksityisiltä, tulee aina huolehtia, että tarjouskilpailut pysyvät reiluina ja kooltaan sellaisina, että pienet paikalliset yritykset pystyvät niihin osallistumaan.

Reilun kilpailun turvaamiseksi suurten ylikansallisten yritysten ns. "verosuunnittelu" eli verojen kiertäminen on saatava loppumaan maakohtaisen kirjanpidon säätämislä pakolliseksi.

Rehellisen pienyrittäjän toimintamahdollisuuksia estävät epärehelliset yritykset. Reilu kilpailu on mahdollista vain silloin, kun kaikki työnantajat hoitavat verot, maksut ja työehtosopimusten mukaiset palkat. Harmaan talouden vastainen toiminta ei ainoastaan mahdollista reilua kilpailua, lisääntyneiden verotuohtojen avulla voidaan pienentää veroja ja maksuja.

Yritykset menestyvät, kun työntekijöistä pidetään huolta ja he pääsevät vaikuttamaan

työhönsä ja ammattiliittoihin kuulumista tuetaan.

Parhaimmillaan yrittäjyydessä yhdistyy sekä yrittäjän että hänen työntekijöidensä edut. Oikein toteutettu yrittäjäpolitiikka hyödyttää koko yhteiskuntaa ja sen jäseniä, kehittää taloutta ja edistää ihmisten hyvinvointia.

- Yrittäminen pitää nähdä yhteiskunnassa varteenotettavana vaihtoehtona hankkia toimeentulo itselleen.
- Yrittäjyyteen ei saa pakottaa eikä työsuhteita muuttaa yrittäjyydeksi työntekijöiden tahtomatta. Yritystoimintaan ryhtyminen pitää olla yksilön oma valinta ja positiivinen vaihtoehto.
- Pienille yrityksille on annettava mahdollisuus osallistua julkisiin kilpailutuksiin.
- Lainsäädännössä, verotuksessa ja muussa yhteiskunnallisessa päätöksenteossa lähtökohtana pitää olla, että palkkatyötä ja yrittäjyyttä kohdellaan tasavertaisesti.

2. TYÖTTÖMYYSTURVA, SOSIAALITURVA JA ELÄKE

Työttömyysturva

Työttömyysturvalain mukaan henkilöllä ei ole oikeutta työttömyysturvaan, mikäli hänen katsotaan työllistyvän päätoimisesti yrittäjänä tai sitä vastaavalla tavalla omassa työssään. Jotta henkilö voisi saada työttömyyskorvausta, yritystoiminnassa työllistyneeksi katsotun henkilön edellytetään lopettavan yritystoiminnan tai yritystoiminnan pitää olla todisteellisesti keskeytyneenä vähintään 4 kuukautta.

Henkilö katsotaan yrittäjäksi, mikäli hän työskentelee tai on työskennellyt yrityksessä, jossa hänellä tai hänen puolisoillaan on ollut merkittävä omistusosuus. Henkilöä ei kuitenkaan katsota yrittäjäksi, mikäli hänen työllistymisensä perheenjäsenen yrityksessä on ollut satunnaista, eli korkeintaan 6 kuukautta. Lisäksi yrittäjäksi katsominen edellyttää sitä, että henkilö on työskennellyt yrityksessä. Lainsäädännön päämääränä on se, että yrittäjäriskeä ei siirretä yhteiskunnalle.

Nykyinen lainsäädäntö johtaa usein kohuttomiin tilanteisiin, joissa selkeästi on

nähtävissä, että henkilö ei työllisty yrittäjänä edes sivutoimisesti, eikä pysty sitä kautta saamaan elantoaan, mutta hänet kuitenkin määritellään yrittäjäksi joskus aikaisemmin tehdyn työn perusteella. Yrittäjien perheenjäsenten työttömyysturvaa on kehitettävä ja parannettava tältä osin.

Lainsäädännön selkiyttäminen vähentää byrokratiaa ja helpottaa oman tilanteen ennustettavuutta. Monille ihmisille tulee yllätyksenä se, että heidät katsotaan yrittäjiksi, vaikka tätä valintaa ei ole tietoisesti tehty. Oikeus työttömyysturvan saantiin ja yrittäjäksi määrittelyyn pitää perustua todelliseen sen hetkiseen tilanteeseen ja työllistymismahdollisuuteen ilman, että puolison yritystoiminnan lopettamista edellytetään.

Työttömäksi joutuessaan palkansaaja pääsee ansiosidonnaisen päivärahan piiriin oltuaan töissä ja vakuutettuaan itsensä maksuen työttömyyskassaan jäsenmaksua 8 kuukauden ajan. Yrittäjiltä ansiosidonnaisen päivärahan piiriin kuulumisen edellyttää 18 kuukauden yrittäjyyttä ja työttömyyskassan

jäsenmaksun maksamista. Yrittäjien ja työntekijöiden työssäoloa on lyhennettävä ja niiden keskinäistä eroa kavennettava. Päivärahan määrittely viimeisten verotietojen mukaan kaikille helpottaa liikkuvuutta ja päivärahan nopeaa saamista.

Starttiraha

Starttirahan tarkoitus on edistää uuden yritystoiminnan syntymistä ja henkilön työllistymistä. Starttirahalla turvataan uuden yrittäjän toimeentulo yrityksen perustamisen alkuvaiheessa sinä aikana kuin yritystoiminnan käynnistämisen ja vakiinnuttamisen arvioidaan kestävän, kuitenkin enintään 18 kuukauden ajan.

Starttirahaa voidaan myöntää sekä työttömälle, että ei-työttömälle muun muassa palkkatyöstä, opiskelusta tai kotityöstä yrittäjäksi siirtyvälle. Starttirahaa ei voi myöntää yrittäjälle, joka on jo aloittanut yritystoiminnan esimerkiksi sivutoimisena.

Ennen starttirahan myöntämistä selvitetään onko yrittäjyys henkilölle sopiva työllistymisvaihtoehto ja minkälaiset mahdollisuudet kannattavalle yritystoiminnalle on. Starttirahan perustuki on työmarkkinatuen kokoinen, n. 530 euroa kuussa, jonka lisäksi on voinut saada lisätukea 670 euroon asti.

Jotta yritystoiminnan käynnistäminen olisi paremmin mahdollista, tulee starttirahaa korottaa yhdessä perusturvan kanssa 750 euroon kuukaudessa. Lisäksi starttirahaa pitää voida myöntää jo alkaneen pienimuotoisen yritystoiminnan jälkeen, kun henkilö siirtyy työntekijästä tai työttömästä päätoimiseksi yrittäjäksi, vaikka yritystoimintaa olisi jo käynnistetty aikaisemmin.

Starttirahan haun yhteydessä on tarjottava kaikki yrityspalvelut yhdeltä luukulta. Määrärahan tulee riittää koko vuodeksi, jotta eri aikaan ja eri paikasta starttirahaa hakevat eivät joudu eriarvoiseen asemaan.

Oikeus vapaaseen

Lainsäädännön mukaan elinkeinonharjoittajaa ei saa sopimuksella tai muulla järjestelyllä velvoittaa pitämään kauppakeskuksessa tai muussa myymäläkeskityksessä liikettään avoinna kaikkina viikonpäivinä. Lainsäädäntöön on kuitenkin jätetty poikkeus, jonka mukaan se on mahdollista, mikäli se on myymäläkeskityksen kannalta välttämätöntä ja kauppakeskityksessä työskentelevän yrittä-

jän kannalta kohtuullista. Laissa on tällä hetkellä liian suurta tulkinnanvaraisuutta.

Yrittäjien työpäivät venyvät usein kohtuutoman pitkiksi. On kohtuutonta vaatia pienyrittäjiä pitämään yritystään auki seitsemänä päivänä viikossa. Asia on erittäin merkittävä yrittäjien jaksamisen, hyvinvoinnin, heidän perheensä ja työmäärän inhimillisenä pitämisen kannalta. Yrittäjän on saatava itse päättää aukioloajoista parhaaksi katsomallaan tavalla, kysynnän ja kannattavuuden määrittelemissä rajoissa.

Kauppakeskitymien kannalta voi olla perusteltua vaatia pitämään liikettä avoinna poikkeustapauksissa, kuten joulusesonkina, mutta ei säännönmukaisena käytäntönä. Asian suhteen on viranomaisvalvontaan kiinnitettävä enemmän huomiota, lainsäädäntöä selkeytettävä ja taattava etenkin pienyrittäjille oikeus vähintään yhteen vapaapäivään viikossa.

Sijaispalvelujärjestelmän SIPA:n tarkoitus on tukea yrittäjää arjen jaksamisessa mahdollistamalla yrittäjälle lomat ja vapaapäivät. Siksi nyt kokeiltavana oleva yrittäjien sijaispalvelu on pikaisesti vakinaistettava ja valtakunnallistettava.

Oikeus sairastaa

Yrittäjän KELA:sta saaman sairauspäivärahan omavastuu-aika on tällä hetkellä 1+3 päivää, eli sairastumispäivä ja kolme sairauspäivää. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että koska lyhytaikaiset sairaudet kestävät yleensä alle 4 päivää, yrittäjät harvoin kokevat tarvetta mennä lääkäriin hakemaan sairauslomaa. Jos sairaus kuitenkin pitkittyy yli tämänhetkisen omavastuuajan, eli neljän päivän, alkaa todellisuudessa omavastuun laskeminen vasta siitä päivästä, kun yrittäjä on mennyt lääkäriin.

Sairastuessa yrittäjien työtehtävät kasautuvat ja etenkin itsensä työllistävien tulot jäävät kokonaan saamatta. Yrittäjillä ei usein ole työterveyshuoltoa. Näistä syistä lääkäriin hakeutumista ja sairauslomalle jäämistä vältetään. Jotta yrittäjä saisi rauhassa parantua, eikä terveys näin ollen vaarannu lisää tai toimiminen pitkity turhaan, tulee yrittäjien sairauspäivärahan omavastuuta lyhentää yhteen päivään.

Yrittäjät vanhempina

Lain mukaan alle 10-vuotiaan lapsen äkillisesti sairastuessa lapsen vanhemmilla on oikeus saada tilapäistä hoitovapaata enintään 4 päivää kerrallaan. Työsopimuslaisissa työnantajalle ei ole asetettu velvollisuutta maksaa tältä ajalta palkkaa, mutta käytännössä työehtosopimuksissa on näin usein sovittu. Kun yrittäjän lapsi sairastuu, on tilanne usein paljon hankalampi. Joko kotiin palkataan hoitaja tai jäädään pois omista tehtävistä. Yrittäjän on usein hyvin hankalaa jättää tehtäviään hoitamatta tai esimerkiksi pitää liikettä kiinni.

Osakeyhtiöllä ja henkilöyhtiöllä on oikeus vähentää kustannukset, jotka aiheutuvat työntekijän tai yrityksessä työskentelevän osakkaan tai yhtiömiehen sairastuneen lapsen hoitajan palkkaamisesta. Toiminimellä toimiva pienyrittäjä on asetettu muista poikkeavaan asemaan siten, että hänelle ei myönnetä verotuksessa vähennystä hänen palkatessaan hoitajan hoitamaan sairastunutta lastaan.

Pienyrittäjien asema vaatii tässä tapauksessa parannuksia, koska heille lapsen sairastumisesta aiheutuvat rasitteet ovat suhteessa suurempia kuin muilla. Lapsen sairastuessa yrittäjän pitää saada palkata joko hoitaja lapselle kotiin ja saada vähennettyä verotuksessaan lapsen hoitamisesta aiheutuneet kulut tai jäädä itse hoitamaan kotiin sairasta lastaan - mikäli se on mahdollista - ja saada KEELA:sta sairauspäivärahaa.

Myös yrittäjävanhemmilla pitää olla mahdollisuus käyttää vanhempainvapaita. Tällä hetkellä esimerkiksi yrittäjä-äidin raskauden aiheuttamia poissaoloja ei korvata lainkaan, yhdenvertainen mahdollisuus jakaa vanhempainvapaa yrittäjä-äidin ja tämän puolison kesken uupuu, ja raskauden aikainen sijaisjärjestelmän puuttuu täysin. Niinpä miesyrittäjät jäävät harvoin vanhempainvapalle ja naisyrittäjä, joka tulee raskaaksi yritystoimintansa alkuvaiheessa, joutuu usein lopettamaan yrityksensä.

Yrittäjyyden ja perheen yhteensovittaminen on johtanut siihen, että naiset alkavat yrittäjiksi vasta keskimäärin 40-vuotiaina. Toisaalta sekä mies- että naisyrittäjien uraa lyhentävät vähäinen mahdollisuus kuntoutukseen ja oman osaamisensa uudistaminen. Vain kolmasosa yrittäjistä on järjestänyt oman työterveytensä.

Yrittäjyyden ja perheen yhteensovittaminen sekä koulutusmahdollisuuksien, kuntoutuksen ja riittävien lomien käyttäminen kuitenkin edellyttää, että yrittäjällä on mahdollisuus sijaiseen.

Vanhemmuuden aiheuttamat kustannukset jakautuvat epätasaisesti eri alojen ja eri työnantajien kesken. Erityisen merkittäviä vanhemmuudesta aiheutuvat kustannukset ovat pientyönantajille, sekä esimerkiksi palvelualueille, joilla työskentelee paljon nuoria naisia. Vanhemmuuden kustannukset on jaettava tasaisesti kaikkien eri alojen työnantajien kesken esimerkiksi erityisen rahaston avulla.

Yrittäjäeläkemaksut

Yel-työtulon määrittäminen on erittäin merkittävä osa yrittäjän sosiaalietuuksia. Sen lisäksi, että maksettu yel-vakuutus kerryttää eläkettä, sen pohjalta määritellään lähes kaikki sosiaalietuudet vakuutusyhtiöiden myöntämistä tapaturmavakuutuksista ansioidonnoiseen työttömyyspäivärahaan tai äitiyspäivärahaan.

Aloittanut yrittäjä saa tällä hetkellä 4 ensimmäisen vuoden ajan 25 % alennusta eläkemaksuistaan. Silti monilla on vaikeuksia saada maksettua tämä suurehko kuluerä. Tulevaisuudessa elinaikakerroin pienentää etenkin nuorempien sukupolvien eläkkeitä. Tästäkin syystä on tärkeää mahdollistaa jo aloittaville yrittäjille yel-maksujen maksaminen.

Maksamista helpottaisi jo olemassa olevan alennuksen muuttaminen siten, että 4 vuoden aikana nykyinen 25 % alennus porrastettaisiin voimakkaasti tukemaan aivan aloitettavaa yrittäjää. Jos ensimmäisenä vuonna alennus olisi esimerkiksi 40 %, toisena 30 %, kolmantena 15 % ja neljäntenä 10 %, olisi alkavan yrittäjän helpompaa saada yritystoiminta kannattavaksi.

- Kun yritystä ei kokonaan lopeteta ja poisteta rekistereistä, mutta tosiasiallinen toiminta loppuu, tulee yrittäjien päästä nopeammin kuin 4 kuukaudessa työttömyysturvan ja työvoimapolitiittisten toimenpiteiden piiriin. 4 kuukauden odotusaika tulee lyhentää 1 kuukauteen.
- Yrittäjien puolisoiden työttömyysturvaa pitää parantaa niin, että oikeus työttömyysturvaan ja työttömäksi työnhakijaksi määrittelyyn perustuu todelliseen työmäärään ja tulojenhankkimismahdollisuuteen yrityksessä.

- Yrittäjien starttiraha pitää nostaa 750 euroon kuukaudessa ja sitä tulee voida myöntää tarvittaessa, vaikka yritystoiminta olisikin aloitettu jo aikaisemmin.
- Yrittäjien työssäoloehto on lyhennettävä.
- Vanhemmuuden kustannuksia on tasoitettava erikokoisten yritysten ja työnantajien kesken vanhempainrahastolla.
- Yrittäjille ja elinkeinoharjoittajille on taattava vähintään yksi vapaapäivä viikossa ja varmistettava lainsäädännöllä sekä viranomaisvalvonnalla, että kauppakeskukset eivät voi

sopimuksilla pakottaa yrittäjiä pitämään liikettä auki seitsemänä päivänä viikossa.

- Yrittäjien sairauspäivärahan omavastuajan lyhentäminen yhteen päivään.
- Yel-työtulon nykyinen 4 vuoden 25 % alennus on porrastettava esimerkiksi siten, että alennus 1. vuonna on 40 %, 2. vuonna 30 %, 3. vuonna 15 %, ja 4. vuonna 10 %.
- Kokeiltavana oleva yrittäjien sijaispalvelu on pikaisesti vakinaistettava ja valtakunnallistettava.

3. TYÖNTEKIJÖIDEN PALKKAAMINEN

Usein ensimmäisen työntekijän palkkaaminen on suuri haaste yritykselle ja yrittäjälle. Pienyrittäjille, joita yksinyrittäjät ovat, se on erittäin suuri päätös suhteessa olemassa oleviin taloudellisiin resursseihin.

Juuri yksinyrittäjille työntekijän palkkaaminen olisi merkittävä apu niin yritystoiminnan kannalta kuin yrittäjän oman elämän kannalta. Tällöin mm. lomien pitäminen, sairaan lapsen hoitaminen, oma sairastaminen ym. aiheuttavat vähemmän ongelmia.

Ensimmäisen työntekijän palkkaamisen helpottaminen on tärkeää yrittäjän ja yhteiskunnan kannalta. Vasemmistoliiton ajama 10 000 euron veroton ansiotulo vuodessa edistää jo sinänsä työvoiman palkkaamista, etenkin matalan tuottavuuden aloilla.

Vuoden 2007 aikana osassa maata aloitettiin kokeilu, jossa yrittäjän on mahdollista saada avustusta ensimmäisen työntekijän palkkakuluihin. Avustuksen määrä on 30 % palkattavan työntekijän palkkamenoista ensimmäisten 12 kuukauden ajalta ja 15 % seuraavien 12 kuukauden ajalta. Tuen saami-

sen edellytyksenä on, että yritystoiminnalla voidaan katsoa olevan edellytykset jatkuvaan kannattavaan toimintaan. Tukea ei saa, jos työnantaja saa työntekijän palkkaamisen ajalta muuta valtion tukea.

Kokeilu tulee valtakunnallistaa esimerkiksi niin, että yksinyrittäjä voi starttirahajakson jälkeen saada tukea työntekijän palkkaamiseen. Palkkatukea pitää myös voida myöntää muun kuin työttömän työnhakijan palkkaamiseen.

Starttiraha on tarkoitettu yrityksen alkuvaiheessa turvaamaan yrittäjän toimeentulo. Kun starttirahajakso on ohi, voi liiketoiminnan ja yrittäjän tulojen katsoa olevan riittävän vakiintunutta. Tuen myöntämisen osalta täytyy pitää huolta, että sen hakeminen ja saaminen on mahdollisimman helppoa yrittäjälle, eikä byrokratiasta tule suurta ongelmaa.

- Yksinyrittäjille on luotava pysyvä palkkatukijärjestelmä, joka edistää ensimmäisen työntekijän palkkaamista.

4. VEROTUS

Verotuksen osalta suomalaisessa yrityspolitiikassa korostetaan pääomavaltaisia aloja ja pääomatulojen nostamista. Yrittäjien verotusta tulee uudistaa niin, että pienituloisten yrittäjien toimeentuloa parannetaan. Vasemmistoliitto vaatii myös yrittäjille, kuten palkansaajille, verotuksen alarajan nostamista 10 000 euroon. Tällöin itsensä työllistävät pienyrittäjät voivat paremmin hankkia itselleen ainakin minimitoimentulon.

On verotettava kaikkia, myös yrittäjiä, maksukyvyyn mukaan. Pääomatuloja on verotettava progressiivisesti osana muuta tuloverotusta. Tällöin itsensä ja perheensä elättämiseen sekä kohtuulliseen toimeentuloon pyrkivän yritystoiminnan mahdollisuudet paranevat, mutta yrittäjäriski ei kuitenkaan siirry yhteiskunnan vastuulle. Osana verouudistusta on luovuttava listaamattomien yritysten omistajien osinkotulojen verovapaasta osuudesta.

Arvonlisävero on myös työn verottamista, jonka korottaminen rasittaa erityisesti pienyrittäjiä. Arvonlisäveron kokonaistasoa ei pidä nostaa ja arvonlisäveroasteikkoa pitää porrastaa siten, että ympäristöystävälliseen työhön perustuva palveluyrittäjyys on alemman verotuksen kohteena.

Teollisuuden ja tuotannon työpaikat ovat vähentyneet tuottavuuden kasvun myötä. Palvelualojen kasvua on edistettävä. Näin annetaan paremmat mahdollisuudet pienyrittäjille myydä työtään, tuotteitaan sekä palveluita ihmisille ja näin työllistää itsensä. Vaikka arvonlisävero on yleinen kulutusvero, joka tulee lopullisesti kuluttajan maksettavaksi, nostaa se erityisesti työvoimavaltaisten palvelualojen hinnoittelua ja työhintaa.

Yritys maksaa veronsa tilikauden kuluessa etukäteen arvioimansa tai edellisen tilikauden verotettavan tulon perusteella. Verottaja laskee veron määrän ja lähettää postitse ennakoveroliput ja tilillepanokortit yritykseen. Tilikauden päätyttyä annetun veroilmoituksen perusteella vero tasataan ja erotus on joko veronpalautusta tai lisäveroa. Yritys voi tilikauden aikana hakea muutosta ennakoveroihin. Liitteenä tulee tarvittaessa olla välitilin päätös, budjetti tai jokin muu selvitys.

Ennakoverotusta pitää joustavoittaa, jotta aloittavat yrittäjät, sekä epäsäännöllisesti tuloja saavat yrittäjät voivat paremmin hallita

talouttaan. Tämä olisi mahdollista jos yrittäjällä olisi esimerkiksi mahdollisuus valita arvioidun ennakoperinnän sijaan ennakoverojen maksaminen kuukausittaisen toteutuman pohjalta.

Tällaista järjestelmää ei ole hankalaa luoda, sillä esimerkiksi arvonlisäveron suorittamista varten alv-velvolliset yritykset tekevät välitilin päätöksen yleensä joka tapauksessa kuukausittain (tai neljännesvuosittain), sekä ilmoittavat verohallinnolle tilitettävän arvonlisäveron, jonka yhteydessä olisi helppoa samoista raporteista ilmoittaa myös toteutunut ennakoperinnän alainen tulo. Veroja maksettaisiin sitä mukaa kun tuloja tulee, eikä ennalta arvion pohjalta, vaikka yrityksen tulot tulisivat epätasaisesti tai painottuneena loppuvuoteen.

- Alle 10 000 euron vuositulojen pitää olla verottomia kaikille itsensä työllistävästä palkan- ja etuisuuksien saajiin kunnallisverotuksessa tehtävää perusvähennystä nostamalla.
- Pääomatuloja tulee verottaa progressiivisesti osana tuloverotusta.
- Arvonlisäveron kokonaistasoa ei pidä nostaa.
- Yrittäjien ennakoverotuksen kehittäminen.
- Verottajan valvontaa on lisättävä estämään suuria verovelkoja. Tällöin välttytään hintojen polkemiselta, turhilta konkursseilta ja voidaan pelastaa erityisesti aloittelevia yrittäjiä.